

Vörös István

A furcsa kezdetért

Amikor-ahol a halál
letesz, letesz, letesz,
ott száz év múlva megtalál,
nem ez, nem ez, nem ez

a lényeg, hiszen változunk –
ha telhet még idő,
de épp amarra nincs utunk,
jövő, jövő, jövő-

menő világi végletek
alig, alig, alig
bejövő szép ígéretek
jelentik a bakit.

Kiszolgáltatottak vagyunk,
a semmi semmi se,
hogyha a valami megúnt.
Se széle, kezdete

se vége-hossza nincs sose.
Üres, üres, üres
a lélek feltartott keze,
hiába is keres

kapaszkodót a semmiben,
kutat, kutat, kutat,
de arra persze nincs ilyen,
kihuny a mozdulat,

kihagy a lét, a szívverés –
két eltérő ütem.
A fény ferdén jön és kevés.
„Elértem és viszem!”

Viszi, viszi, viszi, viszi,
micsoda éjszaka!
Eltűnnek belső árnyai.
Az örület maga

a mag, a mag, a magtalan,
terméketlen jövő.
Egyforma úgyis annyi van,
nem összemérhető

a vég, a vég, s a végtelen,
de egy próbát megér.
Dobban egy megkésett ütem
a furcsa kezdetért.

A változó véleményről

Mást mondasz és más gondolsz,
normális ez?
Vannak találkozási pontok –
meleg, hideg.

Azt gondolod valakiről,
hogyan nagy barom,
de a véleményed kidől,
ezt jól tudom,

alólad a beszélgetésben.
És könnyedén,
mit hibául róttál föl éppen,
abból erény

lesz, egy jótulajdonság.
Meváltozik
a vélemény, ha szembe mondják,
tágul, s lazít

minden nagyképűségen,
ami saját
hibád a másról rajzolt véleményben.
Akkor tehát

szabad a gondolat, csak ki ne mondd?
Vagy kontroláld
s őrizd meg, mint titkos vagyont,
mert nincs tovább,

ha hagyod véleményedet beszélni.
Ne úgy csináld!
Két ember közt minden kölcsönhatás egyéni.
Magadba zárd,

ha rosszat gondolsz, mert az is te vagy.
Hogyha te úgy,
akkor rólad is éppen rosszat mondanak.
Abból tanulj,

amit te másról mondanál,
téged meg ő
épp ugyanolyannak talál.
Ez rémitő?

Vagy inkább az rémületes,
ahogy hamar
eldöntjük, hogy ki érdemes,
s az se zavar

hogyan lényegében semmit nem tudunk
se róla, se
magunkról. A legtöbb napunk
rossz helyzetete,

az égen ferdén járt útvonala
abból ered,
hogyan félrerúgjuk a csillagokat,
űrben lebeg

a meg nem értett pillanat,
mikor saját
hiúságunk csak egy adat,
ami bevált

az indulásnál, de később
fölösleges.
Hát legyél önmagaddal is megértőbb,
hogyan jó lehess.